

Királyságunkért¹ mindazzal, amit neked adtam, kereskedj!

Énekek: 372: 1; 2 és 5; 307: 1 – 3; 294: 1 – 3.

Bibliaolvasás: Íme, eljön az óra, és immár eljött, hogy szétoszoljatok, ki-ki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok, de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. Azért mondtam ezeket nektek, hogy békességetek legyen énbennem. E világon nyomorúságotok lesz, de biztatok, én legyőztem a világot. Ezeket mondta Jézus, majd föltekintett az égre, és így szólt: Atyám, eljött az óra, dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged, amint hatalmat adtál neki minden emberen, hogy örök életet adjon mindazoknak, akiket neki adtál. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent és akit elküldtél, a Jézus Krisztust. Én dicsőítettelek téged e földön, elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál, hogy végezzek. Atyám, most te dicsőíts meg engem, te magadnál azzal a dicsőséggel, amely már a világ létele előtt az enyéim volt tenálad. Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket a világból nekem adtál. A teid voltak, és nekem adtad őket, és a te beszédedet megtartották. Most megismerték, hogy mindaz, amit nekem adtál, tetőled van, mert a beszédeket, amelyeket nekem adtál, nekik adtam, és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem. Én értük könyörgök, nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a teid. Az enyéim mind a teid, és a teid az enyéim, és megdicsőítettem öbennük. Én már nem vagyok többé a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! Amíg velük voltam, megőriztem őket a te nevedben, amelyet nekem adtál; megtartottam őket, és senki sem vezett el közülük, csak a veszedelem fia, hogy az Írás beteljesüljön. Most pedig hozzád megyek, de ezeket elmondom még a világban, hogy teljes legyen bennük az örömöm. A te igédet nekik adtam, és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem a világból valók, mint ahogy én sem a világból való vagyok. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint ahogy én sem a világból való vagyok. Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság. Úgy, amint te elküldtél engem a világba, én is elküldtem őket a világba. Én odaszentelem magamat értük, hogy ők is megszenteltek legyenek az igazságban. De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik majd az ő beszédükre hisznek bennem, hogy mindnyájan egyek legyenek, Atyám, mint te énbennem, és én tebenned, ők pedig mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. János 16: 32 – 17: 21.

Ige: Mert azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Miközben ezeket hallgatták, még egy példázatot is mondott, mivelhogy közel volt Jeruzsálemhez, és azok azt gondolták, hogy azonnal megjelenik az Isten országa. Azt mondta: Egy nemes ember messze földre indult, hogy királyságot szerezzen magának, és úgy térjen vissza. Előszólította azért tíz szolgáját, adott nekik tíz minát, és azt mondta: Kereskedjete velem, amíg megjövök! Alattvalói pedig gyűlölték őt. Követséget küldtek utána, és ezt mondták: Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék rajtunk. Amikor aztán a királyság megszerzése után visszatért, magához hívatta azokat a szolgákat, akiknek a pénzt adta, hogy megtudja, ki mint kereskedett. Eljött tehát az első, és azt mondta: Uram, a te minád tíz minát nyert. Ő pedig azt mondta neki: Jól van, jó szolgám, mivelhogy hű voltál a kevésen, legyen hatalmad tíz városon. És jött a második, és azt mondta:

¹ Ő pedig monda neki: Jól vagy jó szolgám; mivelhogy kevésen voltál hív, legyen birodalmad (királyságod) tíz városon! Luk 19:17. Vö.: Luk 19:17 és Ti vagytok pedig azok, kik megmaradtatok én velem az én kísérteteimben; Én azért adok nektek, miképpen az én Atyám adott nekem, országot, Hogy egyetek és igyatok az én asztalomon az én országomban, és üljete királyi székeken, ítélvén az Izraelnek tizenkét nemzetségét. Luk 22:28 – 30.

Uram, a te minád öt minát nyert. Ehhez is így szólt: Neked is legyen hatalmad öt városon. És jött egy másik, aki így szólt: Uram, itt van a minád, amelyet egy kendőbe rejtve őriztem, mert félttem tőled, mivelhogy kemény ember vagy, és elveszed, amit nem te tettél el, és learatod, amit nem te vetettél. Erre azt mondta neki: Saját szavaid alapján ítélek meg téged, gonosz szolga. Tudtad, hogy kemény ember vagyok, aki elveszem, amit nem én tettem el, és learatom, amit nem én vettem. Miért nem adtad a pénzemet a pénzváltók asztalára, hogy ha megjövök, kamatostul kapjam vissza? És azt mondta az ott állóknak: Vegyétek el tőle a minát, és adjátok annak, akinek tíz minája van. És azt mondták neki: Uram, annak tíz minája van! Ő pedig így válaszolt: Mondom nektek, hogy akinek van, annak adatik, akinek pedig nincs, még amije van, az is elvétetik tőle. Ezenfelül pedig azokat az ellenségeimet, akik nem akarták, hogy rajtuk uralkodjam, hozzátok ide, és öljétek meg előttem! Miután ezeket elmondta, továbbment Jeruzsálem felé Lukács 19: 10 – 28. Figyelem! Ez együtt olvasandó a táalentumokról szóló példázattal a Máté 25:14 – 30 verseivel!

Lukács szerint Urunk Jézus Krisztus a királyságot szerző nemes ember prófétai hangvételű példázatát utolsó jeruzsálemi útján Jerikót elhagyva és közvetlenül a virágvasárnapi bevonulást megelőzően mondta el. Jézus akkor beszél érte rajongó hallgatóinak teljesen kétséges, láthatatlan és hiányzó messiási királyságról, amikor ők messiási elvárásoktól duzzadó kebelük végre a teljes lényükben beteljesedve megérkezettnek érezték azt. Ugyanakkor a példázat jól megnevezett szereplői által Jézus ahhoz a sokasághoz is szólt, akik minden messiási történet figyelmen kívül hagyva mindvégig és folyamatosan úgy „tapasztalták”, hogy a Messiás országa megszerzéséért az a bizonyos nemes ember, - aki az ország megszerzése minden képességével bír - szüntelenül és állandóan messze van, teljesen hiányzik.

Ez utóbbiak úgy gondolkodtak, hogyha az a nemes ember elmenetelével elve láthatatlanná tette magát, akkor ez maradjon is úgy, tehát ne is jöjjön soha vissza; örökre vesszen el királyságszerző akciójába vagy hadjáratába! Az Isten Fia Jézusra vonatkoztatva ezt úgy kell értenünk, hogy amennyiben volt olyan ostoba a Fiúisten, hogy emberi testben rejtse el istenségét a világ előtt, akkor istenségének ez az igazsága maradjon is rejtve örökre a világ előtt, sőt a világ az a hely legyen, melyben az emberek kizárólag csak azzal az igazsággal szembesüljenek, hogy nincs ennek a világnak és benne az embernek isteni ura és gazdája, hanem csakis a sátán arcú bitorló az istenei.

Ezt a valós törekvést a példázatban Jézus a lázadók gyűlölettől fűtött tetteivel adja a tudunkra. Ez pontosan ugyanaz a gondolat, amit Jézus a gonosz szőlőmunkások példázatában is nyilvánvalóvá tett. Máté evangélistánál ezt így olvashatjuk:

„Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, körülvette kerítéssel, borsajtót ásott benne, őrtornyot épített, és kiadta munkásoknak, majd elutazott. Amikor pedig elérkezett a gyümölcserés ideje, elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át a neki járó termést. De a munkások megfogták a szolgálait, és kit megverték, kit megölték, kit pedig megköveztek. Erre más szolgálakat küldött, többet, mint korábban, de ugyanígy bántak azokkal is. Utoljára pedig elküldte hozzájuk saját fiát, mondván: A fiamat meg fogják becsülni. De amikor a munkások meglátták a fiút, egymás között így beszéltek: Ez az örökös! Rajta, öljük meg, és foglaljuk el az örökséget. És megfogták, kivetették a szőlőn kívül, és megölték. Amikor majd megjön a szőlő ura, vajon mit tesz ezekkel a munkásokkal? Akkor ezt mondták neki:

- *Mivel gonoszok, gonoszul elveszti őket, a szőlőt pedig kiadja más munkásoknak, akik a termést a maga idejében megadják neki.”* Máté 21: 33 – 41.

A gonosz szőlőmunkások példázatában az országot és a királyságot egyfelől a szőlős, másfelől a fiú örökös metaforájában látjuk, az üzenet lényege viszont mindkét példázatban ugyanaz;

gyilkolás árán megszerezni az örökséget és a valósággal ellentétben egy hazudott hamis valóságot juttatni korlátok nélküli hatalomhoz!

Mi ez a valóságcsere?

Mindenekelőtt az alternatív hitek, az egy igaz hittel szembenálló hitetlenség táptalaja, az alternatív valóságok, vagyis hazugságok melegágya, minden bálványimádás palántakeltetője! A példázat összefüggésében a kinyilatkoztatott valóság és igazság az, hogy nem létezik olyan jog, amelyik azt érvényesíti, hogy a fiú örökös vagy a királyságot szerző nemes ember meggyilkolásával az örökség azok jogos birtokába kerül, akik ezt a sátáni projektet végrehajtják.

A múlt században, amikor egymás után semmisítették meg a királyságokat, sokszor brutális kegyetlenséggel, mint az orosz cári család esetében is, hatalmas rettegéseket keltve hitették el a világgal, hogy a meggyilkoltak vérével elbitorlott országlás jogos, s ami rosszabb, azt is elhítték, hogy az örökkévaló királyságra mutató földi királyság eltörlésével megsemmisült és nemlétezővé vált a mennyei örök királyság is. Az eddig ismert legvéresebb történelmi korszak sátáni gaztettei azt üzenik még most is mindenkinek, hogy a földi király halálával együtt, örökre halott a mennyei király is, sem uralma, sem pedig az országa nem létezik, sőt egyedül csak az a vérben tocsogó hatalom létezik, amelyik láthatóan a földi királyságon tapos! Ez tehát az új és egyetlen valóság!

Sátáni jelszavuk ismert! „MEGHALT AZ ISTEN!” Érvénytelenné lett az úri ima Isten dicsőségére, mennyei Atya akaratára és örök országlására vagy királyságára vonatkozó imádat, kiáltás és könyörgés! Az úri ima az egyetemes emberiség lelkében átírt ördögi változata egyre eltorzultabb toporzékolásokban szüntelenül ezt ordítja az égre: „LEGYEN MEG AZ ÉN AKARATOM!”

Már nemzedékek sora nőtt fel ebben az egy igaz valóságot leváltó hazug, de önmagát igaznak és jogosnak hirdető valóságban, amely lényegét tekintve az, hogy halott az örökös messiási és mennyei király, vele együtt pedig az Isten is. Nincs Isten, aki igaz bíróként valaha is érvényre tudná juttatni a mennyei valóságot! Így jutottunk el oda, hogy az Isten igazságát bitorkló napjainkban teljesen gátlástalanul éjjel és nappal mindenben a pokol diadalát jelenítik meg a legvakmerőbb istenkáromlások hadaiban. Krisztus jó sáfárjainak ebben a világban kell mindvégig kitartaniuk, helyt állniuk és bölcsen gazdájuk javára sáfárkodniuk! Miként válhat lehetségessé mégis ez a lehetetlen küldetés? (...)

Különös ez a nemes ember, aki mindenét szétosztja. Teljesen kiszolgáltatja önmagát a szolgálóinak. Attól a naptól fogva a szolgálói rendelkeznek mindenével, attól a naptól fogva a sorsa 100%-ban a szolgálói kezébe került. Sok szolgálója volt, így hát kinek-kinek képessége szerint osztott a vagyonából. Nem maradt egyetlen egy szolgáló sem, akinek ne szolgáltatta volna ki önmagát ez a nemes ember! Mindez azt jelenti, hogy a szolgálók külön-külön, és egyen egyenként felelősek lettek megbízó uruk vagyonáért, sorsáért, mondjuk ki; életéért.

Szeretett testvéreim! Gondolom, hogy már sejtitek, hogy Jézus önmagáról példázta azt a nemes embert. Jézus nagyon jól tudta, hogy mit gondolnak róla az őt kísérő emberek, különösen pedig az ő ellenségei. Sokan azt gondolták, hogy Jézus Jeruzsálembé érve azonnal el fogja hozni Istennek országát, vagyis kiűzi a rómaiakat és Izráel a földkerekség minden népének ura lesz. Jézus a példázattal egy kicsit rájátszott erre a hamis Messiás váradalomra, és példázat által beszélni kezd egy megszerzendő királyságról, mert Jézus valóban azért megy Jeruzsálembé, hogy a méltóságok méltóságát minden szem láttára kinyilvánítsa. Jeruzsálemnek tudnia kellett, hogy a Messiás van jelen benne!

Jézus Krisztus, mint a szolgák Ura ránk bízta önmagát és mindenét. Oly nehezen akarjuk ezt tudomásul venni. Tiltakozunk, hogy ez nem lehet igaz. Lehetetlen, hogy Jézus Krisztus ránk bízta volna mindenét, beleértve az ő életét is. Pedig ezt az igazságot igazolják a tények. Erről szól karácsony története, a tanítványság három éve, az, hogy Jézus Júdásra bízta magát és Péterre meg a többi tízre. Erről az igazságról szólnak virágvasárnap eseményei, a Gecsemáni kertjében való könyörgése, amikor a tanítványai cserben hagyják és elalszanak, de erről szól nagycsütörtök estéje és nagypéntek is, amikor a papok és az írástudók kiszolgáltatják Jézust a római helytartónak.

Azt gondolnánk, hogy nagypéntekkel mindennek vége, de tévedünk, mert harmadnap a halottak közül feltámadott Úr, húsvét után a tanítványaira bízta a legdrágább kincsét, az evangélium ügyét, a tanítványaira bízta az anyaszentegyház nyájának a legeltetését és gondozását, azokat az embereket és gyermekeket, akikért vérét és életét áldozta.

Érzitek-e a felelőségetek terhét a szíveteken? Testvérem reád van bízva valaki, akiért Jézus életét áldozta. Testvéreim, reánk van bízva egy nyáj, akiért Jézus önmagát a kereszthalálra adta. Nem csodálkozhatunk, ha Lukács megjegyzi mindnyájunk szembesítése érdekében, hogy e nemes ember alattvaló polgártársai gyűlöltek őt, és küldöttséget menesztettek utána, hogy annak a messzi tartománynak az urával megölessék, mert nem akarják, hogy visszatérve, ő uralkodjon felettük.

A példázatában a királyságot szerző nemes ember a jézusi történetvezetés szerint, miután az a nemes ember mindenét főtisztviselő és kormányzói alattvalóira bízta azzal a paranccsal, hogy kereskedjenek vagy sáfárkodjanak a birtokukban lévő javaival, elment a királyságot abba a messzi tartományba. Ez az áttestált hatalom és felelősség azonban sokakban a saját gyávaságuk elnyomása alól csak a gyűlöletet és a teljes hatalomátvitel lázadását ébresztette fel, mely lényegét tekintve a már említett teljesen más valóság létrehívását jelentette. Miközben tehát az a nemes ember mindenét szétosztva elment királyságot szerezni a birtokát és jogait immár 100%-ban bíró, de gazdájuk jelenlétében gyűlölettől fortyogó gyáván lapuló alattvalói azonnal forradalmári hőssé bátorítva mozgósították magukat, de nem gazdájuk iránti hűségük irányába, ellenkezőleg, az ő tökéletes elárulásának céljaira, hogy bitorolva bitorlókként elveszítsék az ő urukat. Ők tehát mihelyst gazdájuk kitette a lábát az ajtón azonnal egy követséget menesztettek annak a messzi tartománynak a fejébe, hogy előtte nyilvánítsák ki eltökéltségüket. Ezt mondták tehát előtte:

- „Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék rajtunk!” Lk 19: 14.

Az árulás összefüggésében ez nyilvánvalóan azt jelentette, hogy ők úgy döntöttek, hogy annak a messzi tartománynak az ura uralkodjon rajtuk. A lázadók tehát azt akarták elérni, hogy amikor megérkezik a gazdájuk abba a messzi tartományba, akkor már csakis az ő puccsal végrehajtott végzetes halálcsapdájukba érkezzen meg! A lényegét tekintve ez az a nagy aposztázia (*ἀποστασία* aposztaszia) a Krisztustól való nagy elpártolás, a hit és az igazságtól való nagy eltávozás, amiről Pál apostol is szólt:

„Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a mi ő hozzá leendő egybegyűlésünkre nézve, hogy ne tántoríttassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háboríttassatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nekünk [tulajdonított] levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja. Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem [jön az el addig], mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. Nem emlékeztek-e,

*hogy megmondtam nektek ezeket, amikor még ti nálatok voltam? És most látván tudjátok, **mi tartja vissza**², amiért [csak] a maga idejében fog az megjelenni. Működik ugyan már a törvényszegés titkos [bűne]: csakhogyanak, aki [azt] még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével (...)!” 2Thess 2:1 – 8.*

A tökéletes árulás és magával a halállal megkötött alattomos szövetség³ volt ez, ami azt az igazságot ontja magából, hogy azok az áruklók annyira gyűlölték a gazdájukat, hogy inkább tették magukat bárkinek és bárminek a vazallusi rabszolgáivá csak egyedül az ő uruk ne uralkodjon soha többé felettük. Nagypénteken ezt ordítozták Pilátus előtt:

- Nem messiásunk van, hanem császárunk!⁴ Nem a megígért Messiás királyságának szabad polgárai, hanem Róma szolgái, vazallusi kutyái vagyunk!

Jézus példázatai szerint ez az örökség és hatalom átvételi puccs egyik esetben sem sikerült, mert egyfelől az alattvalói által gyűlölt nemes ember a királyságot megszerezve a lázadók névsorát a kezében lebegtető királyként tért vissza és mint mindenek jogos tulajdonosa számonkérte még az elmenetele előtti egyességet, szerződést és parancsot; másfelől mindeneknek igaz gazdája, aki a fia halálát is elszenvető egyetlen és valódi Úr, igazságot szolgáló bíróként jelenik meg nagyon hamar, hogy hűségeseit megjutalmazza, de az őt gyűlölő s így a fiát is megölő (Máté 21:37 - 39) lázadókat a sátánnak készített büntetőhelyre küldje!

Az ítélet elszámolásakor minden egyes gondolat és tett napvilágra jön! Hamar kiderül, hogy a talentumot elásó⁵ vagy a minát kendőbe rejtő szolga nem akart - a mintegy, hogy mennyi ezüstöt naponta látva és kereskedésében forgatva - urára és gazdájára emlékezni. Míg Mária Sámuel prófétához hasonlóan élete minden egyes napján kincsként forgatta az ő szívében⁶ az angyal és a történekek által is közvetített Igét, azokból csak egyet is nem hagyott a földre esve⁷ elveszni, Jézus haszontalan szolgái magukat megcsonkítva tették magukat amnéziásokká a rájuk bízott IGÉT illetően!

Kiderül, hogy míg egyesek az úr és király parancsának engedelmeskedve mindvégig kitartottak, hűségesek maradtak (Luk 22:28 – 30) és „*kereskedtek*”, sokan mások a lázadókhhoz csatlakozva minden idejükben és minden erejükkel az ő igazi uruk örökre láthatatlanná tételével a saját új valóságuk és világuk megteremtésén fáradoztak. Megint mások éppen az egyetemessé lett hitetlenségnek köszönhetően teljesen célt tévesztve, a szövetséget kétségbe vonva, a *kereskedés* parancsát pedig felfüggesztve teljesen elbizonytalanodva, aggályoskodó restté válva egyre növekvő szorongások és félelmek ostoba indíttatásainak engedve, urukról magukban és

² Pál itt Szentlélek pogányok között végzett látványos munkájára utal, ami akkor ér véget, amikor a pogányokból megtértek és üdvözítettettek száma betelik, íme: „Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiat ezt a titkot, hogy magatokat el ne higgyétek, hogy a megkeményedés Izraelre nézve [csak] részben történt, ameddig a pogányok teljessége bemegegyen. Róm 11:25.

³ Mert így szóltok: Frigyet kötöttünk a halállal, a serral meg szövetséget csináltunk; az ostorozó áradat ha jő, nem ér el minket; mert a hazugságot választók oltalmunkul, és csalásba rejteznék el! A drágalátos szegletkő Ezért így szól az Úr Isten: Íme, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkővet, erős alappal, aki [benne] hisz, az nem fut! És a jogosságot mérőkötéllé tevém, és az igazságot színélővé, és jég söpri el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejteket. És eltöröltetik a halállal való frigyetek, és a serral való szövetségetek meg nem áll; az ostorozó áradat ha eljő, eltapod titeket, S ahányszor eljő, elragad titeket; mert minden reggel eljő, nappal és éjszaka; borzalom megértetni e tanítást! Ézs 28:15 – 19.

⁴ Azok pedig kiáltoznak vala: Vidd el, vidd el, fessítsd meg őt! Monda nekik Pilátus: A ti királyotokat fessítsem meg? Felelének a papifejedelmek: Nem királyunk van, hanem császárunk! Ján 19:15.

⁵ Azért *félvén*, elmentem és *eláram* a te talentumodat a földbe; íme megvan ami a tied. Máté 25:24-25.

⁶ Mária pedig mindezeket a dolgokat megjegyezte és a szívében forgatta. Lk 2: 19.

⁷ Sámuel pedig fölnövekedett, és az ÚR vele volt, és semmit sem hagyott a földre hullani beszédéből. 1Sám 3: 19.

maguknak egy torz képet alkotva⁸, elrejtették a gazdájuktól rájuk bízott minát, a teljesen mindegy, hogy mennyi ezüstnek megfelelő vagyon és hatalom-értéket. Úgy „éltek” mintha a mina vagy a talentum a gazdájukkal együtt egyáltalán nem is létezne, a mina és a talentum, amit személyesen kaptak az ő uruktól.

„*Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk!*” - mondták a példázatban a lázadók.⁹ Nem kell nekünk a Názáreti Jézus messiás királyi uralma! – kiáltotta Pilátus előtt a papok é írástudók által felcsiholt csöcselék. Gyertek, szaggassuk le magunkról köteleit, dobjuk le magunkról bilincseit,¹⁰ emeljük ki fejünket az ő könnyű és gyönyörűséges igájából!¹¹ Nem kell nekünk olyan király, aki így a szeretetével terheli reánk önmagát! Amikor Jeruzsálem rádöbönt erre, Barabást, a gyilkost követelte Pilátustól önmagának a Messiás helyett, Jézusra pedig a kereszthalált követelte annak a messiás tartománynak a helytartójától.

Bizony a rablógyilkos, a sorozatgyilkos vagy a háborús tömeggyilkos nem terhel le annyira, mint az Isten Fia Jézus! Egy olyan királyt, aki isteni hatalmával a semmiből kenyeret ad és katonahadvezérként minden nép fölé emel, könnyű követni. Egy zsarnok-királyt, aki hatalmas vagyonát fegyverrel ostorral és rabszolgamunkával osztja alattvalóira, sokkal könnyebb szolgálni, mint azt, aki szabad kezet adva mindenét bízta ránk, márpedig Jézus mindenét ránk bízta!

Az Isten Fia Jézus sorsa teljesen tőled, attól az erőtől függ, ami benned van. Urunknak a 3300 évvel ezelőtt Gedeonnak adott parancsa reánk vonatkoztatva is érvényes: „Menj el ezzel a te erőddel, és megszabadítod Izraelt (...)! Nemde, én küldelek téged?” Bír 6:14.

Úgy függ Jézus tőled, mint egykor a szűz Máriától és Józseftől függött. Mária ott hordta őt a méhében kilenc hónapon át. Örült neki, beszélt hozzá. Érezte amint a formálódó kisgyermek mozgatja a kezét és lábát. Ahogy teltek a hónapok egyre kíváncsibb lett, hogy milyen lesz a kis arca, a szeme és a hangja?

Kezdetben Mária vőlegénye József teljesen összezavarodva elkergethette volna az immár három hónapos Jézussal egyé vált Máriát, akit, mint megesett asszonyt, még meg is kövezhették volna. De Józsefre angyali közvetítéssel megértette, hogy Jézus ő reá bízta magát, József pedig megvédte őt Máriával együtt.

Milyen ereje, hány minának vagy talentumnak megfelelő hatalma volt Máriának és Józsefnek? Az Istentől kapott hit és szeretet ereje volt az ő minájuk és talentumuk! Ezek védték, oltalmazták és táplálták az önmagát rájuk bízó Jézust.

Testvérem! Megismered-e önmagadban személyesen az Istentől kapott hit és szeretet erejét? Nyisd meg a szemedet, tárd ki a szívedet és lásd meg személyesen az Úrtól kapott pislákoló hitet, amely hétről – hétre elhoz az Istennel való közösségre, a szent együttlétre! Ismerd meg testvérem, hogy nem te voltál az, aki nagyon akartál hinni, hanem Isten választott ki téged, hogy higgyél! Lásd meg, hogy nem te akartál tűzön-vízen presbiter, gondnok vagy lelkész lenni! Nem! Isten választott ki téged, hogy reád bízassa Jézust, az ígét, az anyaszentegyházat, az Úr juhait és bárányait! Éreznünk kell, hogy Isten, minden nekünk adott és reánk bízott ajándéka valóságosan perzsel, mint valami tűz a csontjainkban¹² emészt, ha azt megpróbáljuk elrejteni, ha azt csak önmagunknak akarjuk megtartani.

⁸ Előjövén pedig az is, aki az egy talentomot kapta vala, monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vettedél, és ott is takarsz, ahol nem vettedél (...). Máté 25: 24.

⁹ Vö.: Ján 11:46 – 53.

¹⁰ Zsolt 2, 2-3.

¹¹ Máté 11, 30.

¹² Azért azt mondom: Nem emlékezem róla, sem az ő nevében többé nem szólok; de mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba rekesztetve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem. Jer 20:9.

Mi lett volna testvéreim, ha a Jézus tanítványai, azok az egyszerű halász emberek, elásták volna mindazt, amit Jézustól hallottak, láttak, a vele való közösségben megéreztek és megtapasztaltak? Vajon ma beszélhetnénk-e kétezer éves keresztyénségről? Jézus úgy osztotta szét önmagát tanítványainak, hogy ők nem tudták megtenni azt, hogy tovább ne adják azt a gazdagságot, aki bennük nem más, mint a feltámadt Jézus Krisztus. Ezt mondták mindvégig mindenkinek, aki bárhogyan is el akarta venni tőlük:

„Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk!” Apcs 4:20. Nem tehetjük, hogy arról hallgatunk „ami kezdettől fogva vala, amit hallottunk, amit szemeinkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Igéjéről. (És az élet megjelent és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál vala és megjelent nekünk;) Amit tehát hallottunk és láttunk, hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk nektek, hogy örömetek teljes legyen!” 1Ján 1:1 – 4.

Mi sem lehetünk más tanítványok! Ha vigasztalást, békességet, tanítást, vezetést, bölcsességet, bűnbocsánatot, kegyelmet, új életet, szeretetet, örömet és áldást kapunk Jézus Krisztustól a gyülekezetben, akkor ezt nem rejthetjük el, hanem mindenki a maga helyén ossza meg minél több testvérel. Legyen bátorságod és hozzád el valakit magaddal a Krisztussal való közösségre a gyülekezetbe, a templomba!

Kedves testvéreim! Keressük buzgón szüntelen azt a lehetőséget, hogy mi módon lehetünk Krisztus Urunknak hűséges szolgálói, hogy kamatoztassuk Isten dicsőségére mindazt, amit nekünk adott. Isten nem nyugdíjaz sohasem, sőt az újabb és újabb szolgálati lehetőségeket nekem kell megkeresnem és te neked kell megkeresned. A példázatbeli nemes ember nem mondja senkinek, hogy a reá bízott minával, hogyan és miként kereskedjen, azt mindenkinek magának kell felfedeznie!

A példázat szerint azok a szolgák, akik szerették urukat, és mindvégig kitarva hűségesen kereskedtek Uruk javára, jutalomra részesültek, a jutalom pedig furcsa mód, a még több szolgálat lett. Másfelől pedig behívta a jó és hű szolgákat az Atya örömébe, ami az örökkévaló megjutalmazás jelképe.

Jézus a példázatban beszél egy haszontalan szolgáról is, akit nem lehet szolgának nevezni. Ezt az embert a saját szavaival mondott hitvallása és tettei ítélik el szörnyű végzetre. Ő a gyávaság és félelem hitvallásának¹³ tökéletes képviselője, akit a félem lelke tölt be és irányít!¹⁴ Máté szerint ezt a haszontalan szolgát kivetették a külső sötétségre, ahol sírás és fogcsikorgatás van.¹⁵ Lukácsnál, mindazokat, akik nem akarták, hogy az a nemes ember uralkodjon felettük, királyi ő méltósága előtt vágták ketté.

Könnyű lenne a dolgunk, ha azt mondhatnánk, hogy a gonosz és haszontalan szolga magatartása ránk nem vonatkozik. Naponta gyöttrődöm amiatt, hogy nem használom ki eléggé az

¹³ Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg. Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik. Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. Róm 8:14 – 19.

¹⁴ „Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét. Ne szégyeneld hát a mi Urunk bizonyágtételét (...)!” 2Tim 1:7 – 8.

¹⁵ Akkor monda a király a szolgáknak: Kötözzétek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott lészen sírás és fogcsikorgatás. Máté 22:13. Vö.: Máté 25:30!

evangélium lehetőségeit. Társadalmunk erkölcsi romlása, a rám bízott közösség Istennel szembeni igénytelensége félelemmel tölt el, mert tudom, hogy mindezt az evangélium hatalma meg tudná változtatni. Higgyük el már egyszer, hogy az evangéliumnak üdítő, gyógyító, szépitő, boldogító, vigasztaló, bölcsességet, irányítást és életet adó, megtartó és üdvözítő ereje van. Minden embernek erre volna a legnagyobb szüksége, mert nem csak kenyérral él az ember, hanem Isten minden igéjével, amely az ő szájából származik! A nekünk adott egy minányi erővel hegyeket lehetne megmozgatni, ha Jézus szeretete lángra lobbanna szívünkben és a csontjainkban.

Ennek a szolgának nem csak lustaságát vetik a szemére, hanem azt is, hogy félelemből cselekedett. Az evangélium továbbadását nem lehet a félelem görcsösségével tenni. Magyarországon még nem dobnak ki a munkahelyről, ha szereted Jézus Krisztust és megvallod hitedet tettekkel és szavakkal egyaránt. Mégis félünk, mégis szégyelljük az evangéliumot és Jézus Krisztust. Velünk szemben a gonosz nem szégyelli a förtelmet, a fajtalanságot, a gyilkosságot, a paráznaságot és a hazugságokat, amelyek már hegyekként tornyosulnak előttünk.

Ahogy a jutalom kettős, úgy a büntetés is. Az első büntetés a földi életre szól: az Úr visszaveszi az egy minát, és ezzel egyszerre a sivár halál mértékéig üresedik meg a szolga élete. Ne adja Isten, hogy valaha is megtudjuk, hogy mit jelent így megüresedni, és tökéletesen céltalanná válni! Aki megtagadva dobja el magától a keresztyénységet, attól elveszi az Úr a világosságot, a kimozdított gyertyatartó sorsára jut és a sötétség földjeként fogja várni rettenetes ítéletét. Népek, országok és birodalmak tűntek el így végleg a történelem színpadjáról. Rettenetes dolog, amikor nem lehet osztályrészed az evangélium szolgálatából! Ez nem más, mint a Júdási visszafordíthatatlan állapot, amikor éget az árulás csókja, amikor tűzláng a markodban az árulás bére, amikor megfullaszt¹⁶ az ártatlanul kiontott vér, amikor nem találsz vissza a megbánás helyére¹⁷, amikor kitörlik a neved a tanítványok (ApCsel 1: 16 – 26!) és az élők nevei (Jel 20:12) közül örökkévaló boldog örökségeddel együtt!

Szeretett testvéreim! Mi vagyunk azok a kegyelembe fogadottak, akik láthatjuk és bírhatjuk a világ megváltójának, a mi Urunk Jézusunknak élő szövetségét, örök érvényű szavát, elevenítő erejét. Ne engedjük porba hullni ezt az ajándékot! Legyünk naggyá általa, ha már ajándékba kaptuk a keresztség által! Nőjünk fel a feladathoz! Gyertek menjünk el és ássuk ki elrejtett talentumainkat, mináinkat, mert várják a rászorultak és várja megbízó Urunk is, hogy hordozzuk az evangélium terhét, és hűséggel szolgáljuk Őt. Isten országában nem a szolgák száma, nem a szolgák tehetsége és testi ereje a fontos, hanem Krisztus Jézus, az evangélium és a szolgák hűsége! Az ő Igéje hatalmas, bízunk meg benne, mert el fogja végezni minden munkáját!¹⁸ Adja meg Isten, hogy hűségünk dicsőítse Őt most és mindörökké! Ámen.

¹⁶ De téged messzire dobnak a sírodból, mint valami hitvány gallyat. Befednek a meggyilkoltak, a karddal átszúrtak, a sziklasírba leszállók, mint valami eltaposott holttestet! Ézsaiás 14: 19.

¹⁷ Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egy ételért eladta első szülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy azután is, mikor akarta örökölni az áldást, megvetetett; mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyhullatással kereste azt [az áldást]. Zsid 12:16 – 17.

¹⁸ Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek: Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen (*dolgavégezetlenül*), hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem. Ézs 55:10 – 11.